

Week 24 mei

Wie **samen** kan **roeien** vaart wel!

Vier aanwezige **mannen** moesten nauw **samenwerken** om de **lamme** tot bij Jezus te krijgen
Marcus 2

Toen Hij enkele dagen later weer in Kafarnaüm kwam, hoorde men dat Hij thuis was. Er liepen zoveel mensen te hoop dat ze zelfs niet meer bij de deur konden komen, en Hij sprak hen toe. Ze kwamen een verlamde bij Hem brengen, door vier man gedragen. Omdat ze de man niet bij Hem konden krijgen vanwege de menigte, haalden ze de dakbedekking weg boven zijn hoofd, en toen ze een opening gemaakt hadden, lieten ze het bed waar de verlamde op lag zakken.

Bij het zien van hun vertrouwen zei Jezus tegen de verlamde: "Vriend, uw zonden worden u vergeven." Nu zaten daar een paar Schriftgeleerden die hun bedenkingen hadden: "Hoe kan die man zoiets zeggen? Hij lastert God. Wie anders dan de enige God kan zonden vergeven?" Jezus doorzag meteen dat ze deze bezwaren hadden en zei tegen hen: "Waarom hebt u eigenlijk bezwaren? Wat is eenvoudiger? Tegen de verlamde zeggen: "Uw zonden worden vergeven" of zeggen: "Sta op en pak uw bed en loop?" Ik zal u laten zien dat de Mensenzoon volmacht heeft om op aarde zonden te vergeven! Toen zei Hij tegen de verlamde: "Ik zeg u : sta op, pak uw bed en ga naar huis". En hij stond op, pakte meteen zijn bed en ging weg voor het oog van iedereen, zodat ze allemaal verrukt waren en God verheerlijkten. "Zoiets hebben we nog nooit gezien", zeiden ze.

Als ik dan ook **verlamd** ben,
door verdriet en tegenslag,
door onmacht en ontgoocheling,
door wanhoop en moedeloosheid,
door ziekte en verlies.

Als mijn leven ook **verlamd**
en in de knoop is geraakt
door een kwetsend woord en onbegrip
van iemand waar ik op bouwde en vertrouwde,
door een verloren droom
waar ik rotsvast in geloofde
maar die kapot sprong als een luchtbel
op een muur van spot of onverschilligheid.

Laat er dan mensen zijn die **me dragen**,
doorheen de pijn en de moedeloosheid,
doorheen de uitzichtloosheid
en de duisternis van donkere dagen.

Mensen die **blijven geloven**
dat er ondanks alle wanhoop
toekomst mogelijk is en wegen
naar een nieuwe tijd.

Mensen die hun **krachten samenbundelen**
en me op een draagbaar leggen
van hoop en solidariteit
om mijn leven een nieuwe wending te geven.

Mensen die **nieuwe kansen** scheppen
als mijzelf de moed en kracht ontbreekt
om uit lijden op te staan.

Dan kan het gebeuren dat ik gedragen word
tot bij **een Bron** van nieuwe levenskracht:
Iemand die mij opwekt uit mijn onmacht,
en mij een nieuwe toekomst schenkt.

Dan wordt waar
wat profeten hebben voorspeld:
'Blinden zien en doven horen,
lammen lopen en doden worden opgewekt,
het gras zal groeien in een dorre steppe,
vrede en gerechtigheid bloeien overal.'

Dat is dan **verrijzenis tot leven**:
dat ik de kracht ontvang om op te staan
uit mijn verlamming.

Dat iemand die zelf
opstanding tot leven is,
het wonder laat gebeuren,

dat de Liefde uiteindelijk altijd weer
sterker is dan alle dood.

B. Staelens

Ze namen de **moelijkste weg** van ploeteren, trekken, tillen,
het dode gewicht omhoog hijsend tegen alle zwaartekrachten in;
tenslotte moest er worden gezaagd en ijzer met handen gebroken.

Dat is natuurlijk altijd storend voor die haag van godgeleerden
die daar gezeten en in gesprek over waar geloof verwickeld zijn;
door heel dat onbegonnen werk worden zij in de rede gevallen.

Maar Jezus hoorde al dat kraken en wist: zo komt het koninkrijk,
en met het stof nog in de ogen keek hij omhoog,
zag hun geloof en zei tot de verlamde man:
mens, vandaag, begin te leven.

B. Staelens

Eenheid in een groep is een mooi ding. Vaak denken mensen dat ze om echt te kunnen samen horen, allemaal precies hetzelfde moeten worden. Alsof je tien soorten fruit in een grote mengkom gooit en ze met een stevige mixer pureert: stukjes appel en peer, druiven, perziken, banaan, aardbeien, kersen, sinaasappels, een stukje citroen en een ananas. Het resultaat zal een vreemdkeurige brij zijn waar inderdaad alles inzit: veel vitamines, maar ook schillen en pitten. Echt smakelijk ziet het er niet uit. Je kan ook niet meer zien of proeven welke fruitsoorten er zoal inzitten.

Veel smakelijker is een vruchtensalade. Elke vrucht blijft zichzelf: peer, appel, druif, banaan,... Elke vrucht behoudt zijn smaak en heeft zijn eigen inbreng in de salade. Elk stukje fruit geniet van de contrasterende smaak van de andere soorten. Er is slechts één voorwaarde: elke mooie grote vrucht moet aanvaarden om voor de goede zaak in stukken gesneden te worden. Alleen de eenvoudigste mogen heel blijven: een kers, een druif, een rode bes,...

In zo'n groep blijft iedereen herkenbaar. Iedereen mag zijn of haar eigen rol spelen, **in samenspel** met de anderen. Zo'n groep gaat minder snel vervelen en ze is erg aantrekkelijk.

Beste mensen van Korinte,

Van Stefanus hoor ik dat het er bij jullie de laatste tijd nogal vreemd aan toe gaat. Jullie zitten zo'n beetje ruzie te maken over bij welk Jezusclubje jullie willen horen! Sommige zeggen: "Ik ben van Petrus!" Andere zeggen dan: "Ik ben van Paulus!" En nog anderen van Jezus of zelfs Apollos. Wat is dat toch allemaal voor onzin? Is Jezus misschien in stukjes verdeeld? Ben ik misschien voor jullie gekruisigd? Of zijn jullie gedoopt in Apollos naam? Jullie mogen toch niet vergeten waar het allemaal om draait. God, heeft Jezus voor ALLE mensen gezonden. Apollos en ikzelf waren slechts middelen om jullie bij God te brengen. Maak toch geen ruzie over wie er gelijk heeft of niet. Wij horen allemaal samen. **Wij horen allemaal samen** bij Jezus. **Ook al zijn we heel verschillend.** Er zijn joden en Grieken en mensen uit nog andere volkeren. Sommigen onder ons zijn slaven en anderen zijn vrij. Maar toch horen we allemaal bij elkaar en zijn we samen het lichaam van Jezus. Zo is dat toch bij een lichaam? Hoe verschillend de delen ook zijn, ze kunnen niet zonder elkaar. Een voet is geen hand en een oor is geen oog. Stel je eens voor dat het lichaam alleen maar een oog was. Hoe zou je dan moeten horen? Of als het enkel maar een oor was waarmee moest je dan ruiken? Gelukkig dat God ons lichaam vele ledematen en organen heeft gegeven. Elk met hun eigen taak. Het oog kan niet tegen de hand zeggen: "Ik heb je niet nodig!" En het hoofd kan ook niet zonder de voeten. En ja, ik hoor jullie al denken: ik zou toch best zonder mijn achterwerk kunnen. Maar kijk dan eens hoe goed je het beschermt met kleren. Je kunt het echt niet missen. Als je pijn in je buik hebt, voelt heel je lichaam zich ziek. En als je hand iets goeds heeft gedaan, is je hele lichaam blij. Elk van jullie is dan ook een deel van het lichaam van Jezus. In onze Kerk zijn allerlei mensen nodig: mensen die zaken uitleggen, mensen die anderen moed kunnen geven. mensen die voor de armen zorgen. Anderen die verhalen vertellen over Jezus aan kinderen. En nog anderen die muziek willen spelen en zingen. Iedereen is belangrijk. En nog één iets: vergeet alstublieft het belang van de liefde niet! Ik zou kunnen spreken met prachtige woorden en schitterende zinnen. Maar als ik jullie niet graag zou zien, zou dat allemaal klinken als een valse, schelle trompet. Ik mag nog de grootste geleerde zijn of de meest gelovige in de wereld. Als ik niet van jullie zou houden, zou het allemaal niks betekenen en enkel holle, doffe woorden zijn. Liefde is niet jaloers. Liefde is heel eenvoudig en hartelijk. Liefde heeft geen dikke nek. Liefde denkt niet aan zichzelf. Liefde heeft geduld. Liefde houdt van alles wat echt en waar is. Liefde is sterk: is niet kapot te krijgen. Geloof, hoop en liefde zijn belangrijk. Maar de liefde is de grootste van de drie.

Paulus.

